

Poema XIII

Colguen les gents ab alegria festes,
lloant a Déu, entremesclant deports;
places, carrers e delitables horts
sien cercats ab recont de grans gestes;
5 e vaja io los sepulcres cercant,
interrogant ànimes infernades,
e respondran, car no són companyades
d'altre que mi en son continu plant.

Cascú requer e vol a son semblant;
10 per ço no em plau la pràctica dels vius.
D'imaginar mon estat són esquius;
sí com d'hom mort, de mi prenen espant.
Lo rei xipré presoner d'un heretge,
en mon esguard no és malaurat,
15 car ço que vull no serà mai finat,
de mon desig no em porà guarir metge.

Cell Texion qui el buitre el menja el fetge
e per tots temps brota la carn de nou,
e en son menjar aquell ocell mai clou;
20 pus fort dolor d'aquesta em té lo setge,
car és un verm qui romp la mia pensa,
altre lo cor, qui mai cessen de rompre,
e llur treball no es porà enterrompre
sinó ab ço que d'haver se defensa.

25 E si la mort no em dugués tal ofensa
—fer mi absent d'una tan placent vista—,
no li graesc que de terra no vista
lo meu cors nu, qui de plaer no pensa
de perdre pus que lo imaginar
30 los meus desigs no poder-se complir;
e si em cové mon darrer jorn finir,
seran donats térmens a ben amar.

E si en lo cel Déu me vol allojar,
part veure Ell, per complir mon delit
35 serà mester que em sia dellai dit
que d'esta mort vos ha plagut plorar,
penedint-vos com per poca mercè
mor l'ignocent e per amar-vos martre:
cell qui lo cors de l'arma vol departre,
40 si ferm cregués que us dolríeu de se.

Llir entre cards, vós sabeu e io sé
que es pot bé fer hom morir per amor;
creure de mi, que só en tal dolor,
no fareu molt que hi doneu plena fe.